

Vonde i Almindelighed, at ved Frederitz og ved Fsted skrev han sit Adelsbrev, og hædres skal han med Værd, men nu skal han henregnes til den uvidende Hob, som neppe nok har Spor af Fædrelandsfind. Og hvorpaa støtter man denne Afsand? Er det maaske derpaa, at vi som frie og selvstændige Mænd tillade os at have en Mening og søge at gjøre den gjældende? Ja, man er endogsaa gaaet saa vidt, at man har anbefalet at bygge et Voldværk mod Bøvelen (Mødfigelse). Ja, saadan staar der. Det synes for mig at være en Urigtighed, men den Slags Sager skulle være velsete paa allerhøieste Steder...

**Formanden (Krabbe):** Jeg gjør det ærede Medlem opmærksom paa, at det Udtvæk, han der benyttede, var tvetydigt; men jeg er overbevist om, at han ikke har sagt det i en Mening, hvori det vilde indeholde noget Utilstedeligt.

**Olse:** Saaledes taler man nu i 1883, neppe 35 Aar efter at den nuværende Konge stod Side om Side med disse tappre Mænd for at bekæmpe Oprørerne. Men der er den Forskjel paa dengang og nu, at da havde vi Oprørerne udenfor os, udenfor det egentlige Danmarks Grændser, men nu have vi tilsyneladende faaet dem midt ind iblandt os. Jeg vil nødvendig gjøre mig skyldig i Overdrivelse, men jeg tror heller ikke, jeg gjør det, naar jeg siger, at vore Invalidere ere forsørgede paa en saadan Maade, at de hverken kan leve eller dø deraf. Ved at leve forstaar jeg at leve, uden at lide Nød og uden at have Næringsforger, Næringsforger, der ere af den Bestaaenhed, at de aarlig kræve ikke saa faa Dfre, og naar jeg har sagt, at de kunne ikke dø deraf, tror jeg ogsaa, det er rigtigt, thi man har med en vidunderlig Starpsindighed udregnet det mindst Mulige til at opholde Livet med, og forsaavidt det ikke skulde være tilstrækkeligt, har man givet dem Lov til at løbe omkring med en Virekasse. Der er mig noget saa sørgeligt i at se disse Mænd, som engang have været med til at kæmpe og bløde for Fædrelandet, nu være henvist til at gaa fra Dør til Dør med Hatten i Haanden og bede om Almisse, og hvad der er endnu sørgeligere er, at ved dette omflakkende Liv ere Mange blevne forfaldne til Drik og saaledes ødelagte for hele deres Fremtid. Man kan neppe gaa 10 Skridt her i denne By, uden at høre Lyden af en Virekasse, og disse Toner minde mig om, at vi have en Væresgjæld at afbetale til Invaliderne. Jeg vil ved disse Udtalelser ikke i fjerneste Maade faare de Mænd, som vare med til at give

Loven af 1851; der kunde maaske være Grund til da at blive staaende ved de Satser, man dengang satte, thi man maa vel erindre, at dengang stod Landet overfor en tom Statskasse, og endvidere dette, at det var et nyt Princip, som skulde indføres, og det har som alt Nyt sine Uanskeligheder ved at komme frem, og endelig dette, at det er siden den Tid, at Velstand er ligesom strømmet ned over Folk og Fædreland, siden vi fik den frie Forfatning. Det er anderledes nu. Nu have vi en Statskasse, som er fuld af Penge. Nu gjælder det blot om vi have Hjertelag til at ville unde disse Mænd et nogenlunde sorgfrit Liv, blot en nogenlunde, saa skal jeg være tilfreds. Jeg har Medlidenshed med ethvert Menneffe, som lider Nød, men jeg har det i dobbelt Forstand, naar der er Tale om Mænd, der have været med til at slaas for deres Fædreland, og jeg vil i Forbindelse hermed sige, at jeg agter og ærer Soldaterstanden, naar den er som den bør være og ikke giver sig Udslag i Brutalitet og Raahed, og derfor gjør det mig ondt, naar man paa forskellige Steder og fra forskellige Sider hører Udtalelser, som gaa i Retning af at yttre Haan og Foragt ikke alene mod Soldaterstanden, men endog mod en Del af Rigsdagen, og alt som dette Unde griber om sig, vil jeg sige, at det gaar med dette som med det Menneffe, der har tabt Afgølsen for sig selv, Afgølsen for alt, hvad der er høit og helligt, da vil han tilsidst gaa tilgrunde. Jeg skal ikke gjøre disse Udtalelser længere, men kun sige, at naar jeg ikke har stillet Ændringsforslag, er det, fordi der er tilstedende Omstændigheder, der have gjort, at jeg har set mig nødsaget til at lade det være. Men paa samme Tid betragter jeg dette Forslag, ophøiet til Lov, kun som midlertidigt, og jeg vil billedlig talt sige, at jeg ser paa det som, naar en Læge indsprøtter Morfin, det vil stille Smerterne for en Tid, men Sygdommen vil dog tilsidst bryde ud med fornøjet Styrke.

**Dinesen:** I det Dieblit, hvori vi ere komne til at ville votere Invaliderne et Tillæg til deres Forsørgelse af 25 pCt. synes jeg ikke, at det ærede Medlems Tale er ganske retfærdig (Afbrydelse af Ordføreren). Den ærede Ordfører gjør opmærksom paa at Tillæget efter 1851 er 25 pCt. Dermed skal jeg imidlertid ikke bestjæftige mig. Jeg vil ligeoverfor det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen), der talte om en formentlig Misforstaaelse, som skulde være fremherskende ligeoverfor visse Medlemmers eller Medborgeres Opfattelse af andre Medborgeres Stilling til Invalidespørgsmaalet,